



МЛАДЕЖКО ЧЕТИВО

Година V.

Февруарий, 1928. г.

Кн. 5.

Драго Поповъ.

Първиятъ ми грѣхъ.

(Споменъ).

Наистина, азъ не мога да си спомня точно годината, когато сторихъ този грѣхъ. Ала, макаръ да се изминаха отъ този день вече нѣколко десетилѣтия, спомнямъ си всички подробности, които предшествоваха и последваха моята срамна постѣпка. Да, азъ си спомнямъ всичко много добре. Сега често се спирамъ предъ остарѣлия портретъ на баща си, гледамъ кроткия му образъ и си спомнямъ, колко унилъ бѣ той презъ тая злополучна вечеръ. А че тогава той бѣ съсипанъ и унилъ, азъ можахъ да отсѣжда късно, много по-късно, — едва когато почнахъ да съзнавамъ постѣпките си и самъ да се присжждамъ. Но и тогава още въ моята безгрижна, момчешка душа се пробуди мисълта, че не всичко стана така, както трѣбваше да бѣде. И спомнямъ си азъ понѣкога оная случка, която събуди въ мене за първи пѣтъ гласа на съвестта.

* *

Баща ми, пропадналъ обушаръ, току-що бѣ се завърналъ отъ своето нещастно пѣтуване въ Америка, кѣдето бѣ ходилъ да дири печалба и щастие. Нуждата всѣки день пѣеше своята пѣсенъ подъ нашитѣ прозорци. Отъ дълго време вече тя ни приготвяше лоши обѣди и гладни вечери. Понѣкога презъ цѣла седмица ние прекарвахме само съ бистра синкава чорба, приготвена отъ картофи и празъ-лукъ. Не рѣдко за вечеря липсваше и тая чорба. Отдавна не помнѣхме, кога сме яли готвено и печено.